

βαρκάδες καθὼς κυρὰ-κυράδες, μάννα-μαννά-δες κττ.

1) Λέμβος, ἀκάτιον κοιν.: Ἄσμ.

Βάρκα θέλω ν' ἀρματώσω | μὲ σαράντα θυὸ κουπιὰ κοιν. Συνών. βαρκί. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Σῦρ. 2) Μικρὸν ἱστιοφόρον πλοῖον Πόντ. (Τραπ.) β) Ποσότης ὅσην χωρεῖ μία λέμβος Μεγίστ. Μύκ. Πόντ. (Τραπ.) κ.ά.: Ἐφόρτωσεν δύο βάρκας λεφτοκάρ' (λεπτοκάρουον) Τραπ. || Ἄσμ.

Πουλ-λί μου, κάμε γύρισμα, πουλ-λί μου, κάμε στρέμ-μα. —Τσαὶ πῶς νὰ κάμω γύρισμα τσαὶ πῶς νὰ κάμω στρέμ-μα, ποὺ ῥίξαν ἀουπάνω μου πέντε βαρκάδες χῶμα; (μοιρολ.) Μεγίστ. Συνών. βαρκαδῆς, βαρκαῆς, καϊ-κῆς. 3) Εἶδος κολυμβήματος Προπ. (Πάνορμ.) 4) Εἶδος γυναικείου ὑποδήματος (διὰ τὴν σημ. πβ. Πολυδ. 7, 93 «τὰ δὲ πλοῖα καὶ ἀκάτια ὀνομάζει Ἀριστοφάνης εἶδος ὄντα γυναικείων ὑποδημάτων») Λεξ. Αἰν. 5) Παιδιά καθ' ἣν δύο παῖξται συμπλέκουν τὰς χεῖράς των ὀπισθάγκωνα καλῶς, ὥστε νὰ ἐνοῦνται τὰ νῶτα, κατόπιν δὲ κύπτει ὁ εἷς, ὅτε αἰωρεῖται ὁ ἄλλος, τοῦτο δὲ ἐπαναλαμβάνεται ἀμοιβαίως (ἡ ὀνομασία ἐκ τῆς ὁμοιότητος πρὸς τοὺς κλυδωνισμοὺς τῆς βάρκας) Ἀθῆν.: Κάνουμε-παίζουμε τὴν βάρκα.

βαρκάδα ἡ, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάρκα καὶ τῆς καταλ. -άδα (II).

Λεμβοδρομία σύννηθ.: Φρ. Πάω βαρκάδα.

βαρκαδῆς ἡ, ἄνδρ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Μεγίστ. Σκίαθ. Χίος κ.ά.—Λεξ. Δημητρ. βαρκαδὲ Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ θέματος τοῦ βαρκάδες πληθ. τοῦ οὐσ. βάρκα καὶ τῆς καταλ. -ῆς.

Βάρκα 2 β, ὁ ἰδ.: Μὲν βαρκαδῆς ξύλα.

βαρκαδῆς ἡ, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαρκάδα καὶ τῆς καταλ. -ῆς.

Ἡ ἀμοιβὴ τοῦ βαρκάρη. Συνών. βαρκαῆς.

βαρκαῖος ἐπίθ. Κύνθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάρκα.

Ὁ ἐπιβιβάσθεις εἰς πλοῖον πρὸς ἀναχώρησιν.

βαρκαδῶρος ὁ, Πελοπν. (Κορινθ. Μάν.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάρκα καὶ τῆς καταλ. -δῶρος.

Λεμβοῦχος ἐνθ' ἄν.: Ἐμαθε καὶ γυρίζει 'ς τοῖς ταβέρναις σὰ δούς βαρκαδῶρους Μάν. Συνών. βαρκάρης 1, βαρκολόγος.

βαρκάκι τό, σύννηθ. βαρκάκ' βόρ. ἰδιώμ. βαρκάτσι Μύκ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάρκα καὶ τῆς καταλ. -άκι.

1) Μικρὰ λέμβος. Συνών. βαρκαῖσα, βαρκοπούλλα, βαρκοῦλλα, βαρκοσυλλάκι, βαρκοσυλλάκι. 2) Ἐξάρτημα τῆς ραπτομηχανῆς περικλεῖον τὸ πρὸς ραφὴν νῆμα (ἡ σημ. ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος) σύννηθ.: Βάζω κλωστή 'ς τὸ βαρκάκι.

βαρκαρίζω Κύπρ. βαρκαρίζω Κύπρ. βαρκαρίζω Κύπρ. γαρκαρίζω Κύπρ. ἄρκαρίζω Κύπρ.

Ἄγνωστου ἐτύμου.

Κατατρώχομαι ἀπὸ βαρεῖαν νόσον, κατάκειμαι βαρέως ἀσθενής: Ἐδεῖ πολ-λὸν τῶν πρὸς γαρκαρίζει τὸ 'ἐν μπορεῖ νὰ συχωρεθῇ (ν' ἀποθάνῃ).

βαρκάρης ὁ, κοιν. βαρκάρ'ς βόρ. ἰδιώμ. Θηλ. βαρκάρισσα πολλαχ. Πληθ. βαρκαροὶ Λέσβ. Μακεδ. (Ἄρν. Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάρκα καὶ τῆς καταλ. -ῆς.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

1) Λεμβοῦχος κοιν. Συνών. βαρκαδῶρος, βαρκολόγος. 2) Θηλ. βαρκάρισσα, ἡ σύζυγος τοῦ βαρκάρη πολλαχ.

βαρκαῆς ἡ, Βιθυν. Κρήτ. βαρκαῆς Πόντ. βαρκαῆς Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάρκα καὶ τῆς καταλ. -ῆς.

Βάρκα 2 β, ὁ ἰδ.

βαρκί τό, βαρκίον Λυκ. (Λιβύσσ.) βαρκί Ἀμοργ. Θήρ. Κάρπ. Νίσυρ. Πελοπν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάρκα.

Βάρκα 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Πάει μὲ τὸν βαρκίον 'ς τὴν πέρα μερὰ Λιβύσσ. || Παροιμ.

Ἐδὼ καράβια χάνονται κ' ἐσεῖς βαρκιά ποῦ πάτε; (ἐπὶ τοῦ ἐκτιθεμένου εἰς κινδύνους ἀνωτέρους τῶν δυνάμεων τοῦ ἡ ἐπὶ τοῦ φροντίζοντος περὶ ἐλαχίστων ἐν περιπτώσει μεγάλης καταστροφῆς) Πελοπν. || Ἄσμ.

Ποῦ πάς, καράβι, νὰ σταθῇ χωρὶς βαρκί 'ποπίσω; Νίσυρ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κάρπ.

βαρκιάτικα τά, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάρκα καὶ τῆς καταλ. -ῆς.

Βαρκαδῆς ἡ, ὁ ἰδ.

βαρκίζω Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ μεσν. βαρκίζω=ύλακτῶ. Πβ. Δουκ. ἐν λ.

Κραυγάζω, φωνάζω γοερῶς: Βαρκίζ' τὸ μωρόν. Βαρκίζ' ἄμων γαρκόν (ταῦρος).

βάρκισμα τό, Πόντ. (Κοτύωρ.) βάρκισμα Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) βάρκισμα Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. βαρκίζω.

Γοερὰ κραυγὴ. Συνών. βαρκισμός.

βαρκισμός ὁ, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βαρκίζω.

Βάρκισμα, ὁ ἰδ.

βαρκίτσα ἡ, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάρκα καὶ τῆς καταλ. -ίτσα.

Βαρκάκι 1, ὁ ἰδ.

βαρκοκαίκα τά, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βάρκα καὶ καίκα.

Λέμβοι καὶ ἱστιοφόρα: Ἄσμ.

Νὰ φέρν' ἀμάξι τὸ κερί κι ἀμάξι τὸ λιβάνι καὶ μὲ τὰ βαρκοκαίκα νὰ κουβαλῶ τὸ λάδι.

βαρκολόγος ὁ, Πελοπν. (Λακων. Λογγ. Μάν. Μάναρ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάρκα καὶ τῆς καταλ. -λόγος.

Βαρκαρὶς 1, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Καράβια μου, βαρκοῦλλες μου, καλοὶ μου βαρκολόγοι, κι ἄμ' ποῖο 'στε γιὰ τὰ Γιάννενα κι ἄμ' ποῖο 'στε γιὰ τὴν Πόλι; Μάναρ.

βαρκολογῶ ἀμάρτ. βαρκολοῶ ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάρκα καὶ τῆς καταλ. -λογῶ.

Πλέω μὲ βάρκαν: Ἡβαρκολόανε οὐλὴ τὴ νύχτα. || Φρ. Βαρκολοῦ τὸ ἔρχεται (ἔρχεται μὲ βάρκαν).

βαρκοπούλλα ἡ, σύννηθ. βαρκοπούλλα Μακεδ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάρκα καὶ τῆς καταλ. -πούλλα.

Βαρκάκι 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἐμαθα, κυρά μ', πῶς ἔχεις | βαρκοπούλλα καὶ ψαρεῖς Προπ. (Κύζ.)

